

Sancti Petri.

L'illot de Sancti Petri se situa front a la desembocadura meridional de la canella del mateix nom.

Les runes del baluart defensiu que veiem avui amaguen una història molt més antiga, una història que es fon amb la llegenda i que ens porta més de 3000 anys rere en el temps. Els fenicis que fundaren Gádir- l'actual Càdis – van alçar ací un important santuari dedicat al Déu Melkart , antecedent de l'heroi grecoromà Hèrcules, protector del comerç i dels navegants.

A l'època romana el santuari va assolir gran esplendor i fou visitat per personatges il·lustres. Es creia que ací estaven soterrades les restes d'Hèrcules i altres relíquies venerades en l'antiguitat. Hi havia estàtues i relleus que recordaven les gestes de l'heroi mitològic i un foc cremava permanentment en el seu honor.

No es va construir res sobre l'illot des que es va abandonar el santuari fins al segle XVI. En aquell moment es va alçar la torre principal del castell, i dos segles més tard, en el XVIII, es va erigir la resta com a defensa front als atacs pirates.

Al segle XIX fou bombardejat i quedà reduït al seu aspecte actual. Avui les gavines són els únics habitants del castell.

Prop de l'illot s'amunteguen les àmfores abandonades pels pescadors. Al costat d'elles les restes d'un xicotet mercant enfonsat han conformat un escull de metall on es refugien nombrosos organismes submarins. Els pescadors l'anomenen el *Barco de la luz* per la seua proximitat a les balises lluminoses de l'almadraba.

Entre el fantasmal embolic de ferros poden distingir-se les quadernes del vaixell com si de les costelles d'un animal fòssil es tractés.

Va aplegant la nit. La lluna genera les mareas i el moviment de grans masses d'aigua que arrossegueu una gran quantitat de matèria orgànica.

Una cranca s'escarrassa en mantindre el seu camuflatge en perfecte estat i, un poc més enllà, una llagosta descansa oculta entre les restes del naufragi. Ambdós esperen pacientment que aplegue la nit per eixir a caçar.

Una colònia d'ascídies filtren en aparent calma, alienes a l'activitat de centenars de peixos roncadors que s'agiten frenèticament. És l'excitació que produeix l'arribada de les corrents carregades d'aliment.

Però tant de moviment les deixa esgotades i han de buscar refugi entre els ferros del vaixell enfonsat, ja que en aquells moments són molt vulnerables front als depredadors majors com el congre.

El congre pareix no tindre mai pressa. El seu musculós i allargat cos està adaptat a la vida en llocs difícils. Segons l'àrea en la qual viu, canvia la tonalitat de la pell, que és grossa, rellisosa i sense escates. Rellisca amb absoluta agilitat entre ixents i forats, entre corals i antigues escotilles.

És habitual observar sobre la seua pell marques anul·lars que deixen les ventoses d'un dels seus aliments preferits, el calamar.

No se sap massa sobre les fases de reproducció del congre, doncs quan aplega la posta es desplaça a zones la profunditat de les quals pot assolir els mil metres.

És un curiós infatigable però també és literalment miop. Per a les seues permanents exploracions compta amb un sistema de receptors químics que són els que el guien fins a les seues preses.

És un depredador solitari i el seu èxit depén de mantindre's en activitat constant, la qual cosa aconsegueix gràcies a una increïble resistència física. El congre patrullarà tota la nit per a procurar-se l'aliment.